

Eigenwijsje.

JUIST op den kortsten dag van 't jaar, 21 December, wordt Wiesje knorrig wakker.

„Ik heb zóó'n tijd wakker gelegen vannacht!” zegt ze klagend tegen Moeder, die haar goeden morgen komt zeggen. „Er was een hond, die zoo kefte en huilde, en een auto die zoo toeterde en een heeleboel menschen hebben zoo gepraat — ik heb op mijn klokje gekeken, en 't was vier uur. Het werd al een beetje licht.”

Moeder weet opeens, dat ze oók al dat lawaai heeft gehoord en zich een beetje geërgerd heeft. Als je laat van een feest thuiskomt, kon je tenminste weleens zorgen, dat je de bureu niet wakker maakt. Moeder had oók op haar klokje gekeken. En Miesje heeft gelijk: 't was toen vier uur.

„Maar,” zegt Moeder, „Miesje, 't is vandaag de kortste dag, dan is 't toch om vier uur in den morgen nog niet licht!”

„Het was wèl licht,” zegt Miesje koppig. „Ik ben voor 't raam gaan kijken, ik kon alles goed zien.”

„Wel kindje, dat was dan licht van de straatlantaarns, of van de autolampen, daglicht kan 't niet geweest zijn. We zijn midden in den winter.”

„Het was wèl daglicht,” houdt Miesje vol op de toon van een meisje, dat met haar verkeerde been uit bed is gestapt.

„O Miesje! Miesje!” zegt Moeder lachend, want ze krijgt een prachtige inval. Ze trekt gauw het blaadje van 20 Dec. af van den mooien scheurkalender, die boven Miesjes bed hangt. Moeder wijst, wat er boven aan het blaadje van 21 Dec. staat: Zonsopgang 8 uur, 5 minuten.

„Nu, Miesje, als de zon pas vijf minuten over achten opkomt, hoe kan je dan om vier uur al daglicht hebben gezien.”

„O, maar!” roept Miesje verheugd, want ze ziet een uitweg, om tòch nog gelijk te hebben. „Ik zeg toch ook niet zonlicht! Ik zeg alleen maar daglicht!”

NANNIE VAN WEHL.

Spelen bij avond.

In den avond, als de scheem'ring
Over 't stille grachtje valt,
Komen plots uit alle hoeken
Kind'ren lachend aangesneld,
Blijven op een kluitje staan:
„Wat zullen wij spelen gaan?”

Even praten, even kibb'len —
En dan valt het eindbesluit:
Met eenparigheid van stemmen
Kiezen zij verstoppertj' uit.
Nu aftellen: ine, mijn . . .
Wie zal d' eerste zoeker zijn?

't Is beslist en 't gansche troepje
Gaat als hazen aan den haal.
Eenzaam blijft de zoeker achter
Ginds bij den lantaarnpaal.
En hij telt gedwee tot tien.
Niemand is er meer te zien.

Op zijn teenen, heel voorzichtig,
Gaat de zoeker op den zoek.
Achter ieder hekje gluurt hij
En hij speurt in elke hoek.
Plots gegil bij d' aflospaal:
„Buut! We zijn er allemaal!”

Als al lang de lichten branden,
Duurt het spelletje nog voort.
Niemand, die op 't oude grachtje
't Vroolijk kinderspel verstoort.
Tot de kerkklok zeven slaat.
„Hemel, is het al zoo laat?”

Haast je, rep je nu naar huis toe.
Moeder kijkt al naar hen uit.
'n Laatste groet, geren langs 't grachtje,
'n Afscheidsjodel tot besluit. —
En nu glijdt de stilte weer
Over 't oude grachtje neer.

A. BERGSM.A.